

mærkning. Ja, det er ikke blot en meget praktisk Sag, som Frankrig viser, at man kan sætte Sligt igjennem; men det er tillige et Beviis paa, at man i Frankrig i 1850 kan arbejde stærkt paa, at den næste Revolution altid skal komme hurtigere end den foregaaende, at Stilsstanden imellem dem stadig skal blive mindre. Den samme ærede Taler har meent, at det havde ikke Noget paa sig, eller dog i alt Fald ikke havde nogen Sammenhæng med Spørgsmaalet om trykte Angreb paa den sædelige Orden, naar jeg forhen berørte Holbergs forunderlige Idee om, at Konen skulde være den Herkende. Men han har derved, mener jeg, overhørt, at jeg ikke talte om, hvad Holberg vilde, at hun skulde være i Huset: det er sagt paa et andet Sted, at der er og bliver hun alligevel Herren, og jeg blander mig slet ikke i det Spørgsmaal (Munterhed). Men jeg talte om Holbergs særegne Idee om, at hun ligeoverfor Staten, i Forholdet ud ad, skulde optræde som lige berettiget med vort Køn, eller endogsaa som fortrinsviis berettiget, — jeg talte om denne Holbergs besynderlige Theori, efter hvilken altsaa, anvendt paa vore Forhold, Kvinden skulde optræde som Valger, som Repræsentant osv. Og jeg troer vist, at man vil indrømme, at, dersom Noget søgte for Alvor at arbejde til Udførelsen af denne Theori i trykte Skrifter, saa vilde saadanne Bøger høre til dem, som den høitærede Taler vilde have megen Betænkelse ved at lade frit passere (Munterhed). Da det iøvrigt er antydet, at jeg ikke skal have taget et ret træffende Exempel af Holberg, saa skal jeg tillade mig at bemærke, at det da i alt Fald vil være slaaende nok, haaber jeg, naar det endog blot nævnes, at Holberg ligeledes mangfoldige Gange berører, at man kunde jo, for at faae gode Vgtesfaber, slutte dem paa Tid, med et halvt Mars Dypsigelse, om jeg erindrer hans Princip rigtigt (Munterhed). Saavel denne høitærede Taler, som den høitærede 4de Rigsdagsmand for Kjøbenhavn (Blekingberg), har meent, at det var en Misforstaaelse af mig, naar jeg troede, at Dommerne ikke vilde kunne klare, om Noget var en Bogs Hensigt eller ikke. Men jeg maa paa det Bestemteste inhævere min Paastand i denne Hen-

seende, at der gives en meget sikker Maade at omgaae den omtalte § 13 paa, ved i alle de foregaaende Capitler af Bogen at lade en Person optræde, smykket med al Mandrighed, med alle Talenter og Dyder forresten, og lade ham forsvare og gennemføre en eller anden af disse faldte Theorier, og saa i det sidste Capitel ende enten, som Skik er, med et Giftermaal, eller i alt Fald, hvis man ret vilde berolige Domstolene, ved at han blev paa en skrækkelig Maade straffet og revet bort fra denne Verden. Den høitærede 4de Rigsdagsmand fra Kjøbenhavn har stilet det Spørgsmaal til mig: naar jeg meente, at det var umuligt at gennemføre Bestemmelserne, som de oprindeligt lode i § 13, hvorfor jeg saa ikke androg paa, at de skulde udslettes, da jeg var i Udvalget i forrige Sæsson, og da Udvalget lod dem staae. Mit Svar er ganske simpelt dette: Jeg yttrede mig derom i Udvalget; Udvalget lod det ved sin Ordfører antyde i de Indstillinger, som udgik fra samme, og jeg haabede, at denne Sag skulde vise sig saa indlysende i Thinget, at let Noget vilde reise sig, for at faae Begyndelsen af Paragraphen ud ved 2den Behandling. Det skeete ikke, og saa greb jeg til, hvad jeg som Medlem af Udvalget nødigt vilde, selv at stille et Forslag desangaaende i Forbindelse med flere ærede Medlemmer af Thinget til 3die Behandling. Det et altsaa i fuldkommen Consequens med min Færd forrige Gang, hvad jeg har tilladt mig at ytre denne Gang. Iøvrigt tør jeg maafee endnu gjøre opmærksom paa to Ting. Det er vitterligt nok, at for Diebliffet er der fremkommet Forslag til Forandringer paa det kirkelige Gebeet, som har vaakt et Røre her i Landet, der gjør Mange betænkkelige, og vist kan gjøre, at der vil være mere Stemning i dette Diebliff for at ansee § 8 for utilstrækkelig, end der var forrige Gang. Men jeg troer, at det er nødvendigt, at vi holde fast ved, at vi ikke skulle stemme under Diebliffets Indtryk. Det er mit Haab, at det antydede Røre vil ved en tilfredsstillende Løsning af de Spørgsmaal, der nu engang ere komne op, noksom blive beroliget og tilfredsstillt; og der er altsaa, efter mit Skøn, al Grund til fremdeles at fastholde den Betragtning, som Thinget iffor vedkjendte sig i denne Sag, uden at lade sig bevæge af,